

POTOPA

Napsal: HENRYK SIENKIEWICZ Velký historický román

Svléknete toho chlápka do naha, řekl Kuklinovský. — svázali mu lýkem ruce a nohy a pak ho vytáhnete na trám. — Rakaři! opakoval Kmitie. — Dobrá! Dobrá! Ještě si porozprávíme, máme čas. — Jeden z vojáků vlezl na trám, jiní stáli u Kmitie sáty. Když to uvidil, položil ho tváří na zem, svázali mu ruce a nohy dlouhým lýkem a potom ovlázně ho ještě kolem boků provazem, hodili druhý konec provazu vojákovi sedícímu na trámu. — Teď ho vyzvednete nahoru, a tam ten necht provaz zakrouží a zaváže! řekl Kuklinovský. — V minutě byl rozkaz vyplněn. — Pusťte! ozval se plukovník. — Provaz zaskřípěl, a pan Ondřej visel vodorovně několik loket nad mlátem. Kuklinovský omočil louč v planoucí smolnici a přiblížil se k němu, řekl: — Nuže, pane Kmitie! řekl jsem, že jsou v Republice toliko dva plukovníci: já a ty. A ty nechtěl nic mít s Kuklinovským, a kopnul jsi ho? Dobře, brončka, měl jsi pravdu! Nemí pro tebe společnost Kuklinovského, nebo Kuklinovský je lepší. Shavný plukovníček jen pan Kmitie, ale Kuklinovský ho má v rukou, a Kuklinovský mu boky přismaží. — Rakaři! opakoval po třetí Kmitie. — Tak! Tak! boky přismaží! dodal Kuklinovský a dotknul se hoříci loučí Kmitieova boku; potom řekl: — Ne mnoho najednou, zvolna, máme čas. V tom se ozval dusot několika koní před stodolou. — Keho sem čertí nesou? zeptal se plukovník. — Vereje zaskřípěly a veselí voják. — Pane plukovníku — řekl — pan generál Mueller si přeje, a byste k němu ihned přijel. — A to jsi ty, starý! odpověděl Kuklinovský. — Co se děje? Který džabel. — Generál prosí, aby vaše mláďka k němu ihned přijeli rakaři. — Kdo tu byl od generála? — Švédský důstojník, už odjel. Div že kuň ducha nepustil, tak ho hnál. — Dobrá! řekl Kuklinovský. — Potom se obrátil ku Kmitieovi. — Bylo ti teplo, ochlad se trochu — brončka — já se vrátím ihned, a pak spolu porozprávíme ještě. — A co mám činit se zajatečem zeptal se jeden z vojáků. — Nechte ho tak. Ihned se vrátím. Jen jeden jeďte se mnou. — Plukovník vyšel, a s ním omen voják, jenž prve seděl na trámu. Zůstali toliko tři, ale hned tři jiní vyšli do stodoly. — Můžete jít spát — řekl voják, jenž Kuklinovskému přinesl vzkaz od Miellera — nám poručil plukovník, abychom tu byli na stráž. Kmitie zavehl se, zaslechnuv ten hlas. Zdálo se mu, že zná. — Raději zde zůstaneme — odpovídal jeden z předešlých vojáků, abychom jako na div patřili — neboť takového. — Náhle ustal. — Strašný nelidský hlas vydral se mu zhrdla, podobný zácpě kóhoutu, kterého zabezazají. Rozložil ruce a padl jako hromem poražen. — Perte! ozvalo se v stodole, a dva vojáci, kteří se starým přišli, vrhli se na vojáky, které Kuklinovský zůstavil. — Planoucí smolnice osvětlovala hrozivě, ale krátký zápas. Po chvíli padla dvě těla na slámu, chvíli bylo slyšet ještě chrapot dokonávající, ale již ozval se také hlas, jenž se zdál být prve Kmitieovi známým. — Vaše mláďka! To jsem já, Kiemli! a mají synové. My už od rána čekáme na příležitost. Od rána hlídáme. — Tu se starý obrátil k synům: — Nuže, šelmy! odvažte rychle pana plukovníka, rychle, honem! — A než mohu Kmitie pochopit, co se děje, byly u něho rozehrané šupřiny Kosmy a Damiana, podobné velikým klubkům koudele. Ihned byly uzly rozvázány, a Kmitie stál na nohou, jež se ovšem velice třásla. Stažené rty jeho sotva byly s rty. — To jste vy? Děkuji!

— To jsem my? odpověděl starý. Matko Boží! Raciž se vaše mláďka obléci. Rychle, šelmy! — I počal Kmitieovi podávati oblek, kus po kuse. — Komu stoji za vraty — pokračoval. Odtud je cesta volná, stráž by nikoho nepustila sem, ale ven pustí. Zůstaň hleď, jak je vaši mláďka? — Bok má osmažil, ale jen trochu. Nohy mám slabé. — Raciž se vaše mláďka napij kořalky. — Kmitie vzal polní láhev, kterou mu starý podal, a řekl: — Bylo mi zima. Hned se za hřeju. — V sedle se vaše mláďka zahřeje. — Bok má trochu páli — ale na tom nezáleží. Cílikem mi je do sta dobře. — A usel. — Po chvíli skutečně se vzpamatoval úplně a pohlízel zcela vědomě na zlověstné tváře tři Kiemliů, osvětlené žlutým plamenem hořícího smyly. — Starý postavil se u něho. — Vaše mláďka, rychle, komu čeka. — Leč v panu Ondřejovi probudil se již opět bývalý Kmitie. — O, to není možná! zvolal náhle — teď já tu na toho zrádce počkám! — Kiemliové na sebe pohlédli velice jasně překvapeni, ale žádný ani slovem neodporoval, tak uvyklí sklepné poslouchati svého otce. Kmitieovi naběhly žily na čele, oči ve tmě zasvítily jako dvě hvězdy, bořela v nich touha po pomstě. — To, co činil nyní, bylo vášní, již mohl životem zaplatit. Ale život jeho záležel právě z rudy takových vášní. V boku cítil velikou bolest, tak že přes tu chvíli se zařin nebyl, ale myslil jen na Kuklinovského a byl hotov čekati na jeho ruku. — Slyšte! řekl — pozval ho Mieller skutečně k sobě? — Nikoli — odpověděl starý. To jsem já vymyslel, abych s tím těmí spíše pořídil. Byli jsme jen tři a to je málo na pět, protože by někdo z pěti mohl uniknout nebo ztropiti hluk. — Dobře. Vráť se sám nebo s družinou. Budeš s ním více lidí, ihned na ně udeřte. Jeho mláďka zůstať. Potom na koně. Máte pistole? — Já mám — odpověděl Kosma. — Dej sem! Je nabítá? — Ano. — Dobrá. Vráť-li se sám, pak ihned, jak vejde, skočte na něho a nepejte mu ústa. Můžete mu vlastní jeho čepičku ústa zaplat. — Podle rozkazu! řekl starý. Vaše mláďka dovodi, abychom si tam ty prohlédali. My jsme chudí lidé! — To řka ukázal na mrtvoly na zemi ležící. — Ne! Teď budete připraveni. Co u Kuklinovského naleznete, to bude vaše. — Jestli on sám se vrátí — řekl starý, ničeho se nebojím. Postavím se za dveřmi, a kdyby se blížil někdo jiný, řeknu mu, že mi plukovník poručil, nikoho nepustiti do vnitř. — Dobře. Pozor! — Dusot koňský rozlehl se za stodolou. Kmitie se vzhopil a postavil se do stínu ke stěně. Kosma a Damian postavili se u vchodu jako kočky na mys číhající, ruce. — Sám — opakoval Kosma a Damian. — Dusot se přiblížil a náhle ustal, a venku se ozval hlas: — Půjďte sem některý, podržte mi koně. — Starý živě přiskočil. — Chvilku bylo ticho, pak stýčeli ve stodole šňhající tuto rozmluvu: — To jsi ty, Kiemli! U sta hromu, zbláznil jsi se, vztek jsi se? Noe! Mieller spí! Stráž má nechtěla pustit, řekla, že žádný důstojník neodjeje z Miellerova táhru. Co to je? — Důstojník čeká ve stodole na vaši mláďku. Přijel hned po vašem odjezdu. Právě, že se s vámi mláďka. Průta čeká! — Co to vše znamená? A najatý? — Vsi. — Vereje zaskřípěly, a Kuklinovský vstoupil do stodoly. Leč prve než udělal krok, uchopily ho dvě železné ruce za krk a usadily výřek zdělení. Kosma a Damian

se zručnosti pravých loupežníků obrátili jim o zem, klekli mu na prsa, až mu žebra zaprástěla, a v o kamzíku mu ucpali ústa. — Tu pan Kmitie postoupil ku předu a posvítit mu louč do očí, řekl: — Ach, to je pan Kuklinovský. Teď já mám s vámi co mluvit. — Tvář Kuklinovského sesinala, žily naběhly mu tak, jako by v každém okamžiku již puknouti měly, ale v očích jeho vyfoukání bylo v nespokojení překvapení, jako zdělení. — Svleknete ho a na trám s ním! zvolal Kmitie. — Kosma a Damian počali ho svlékat tak horlivě, jako by zároveň sotva i kůže svého stáhnouti chtěli. — Po čtyřech hodinách visel již Kuklinovský svázaný na rukou i na nohou na trámu. — Kmitie podepřel si boky a zvolal: — Nuže, pane Kuklinovský — kdo jest lepší, Kmitie nebo Kuklinovský? — Uchopil smolnicí a postoupil o krok blíž. — He, tábor tvůj je na dostřed z luku, tisíc vojáků zbláznu zde býti na zvolání. Tvůj švédský generál opotčil, a ty visíš na tomto trámu, na kterém jsi mluvit připalovat. Poznej Kmitie, — Chci jsi se s ním rovnati, s ním se spářit. Ty loupežníku ty podlé stvůro, ty postrachu starých lidí! Ty vyvrholi lidstva! Ty pane Selmovský ze Selmova, ty chám, ty otroku! Mohl bych tě slat zařizovat jako kapomnu, ale raději tě za živa upeku, jako tys mne chciš umřít. — To řka zvedl louč horiči a přiložil ji k boku Kuklinovského, bořel ji dole, tak dlouho, až se potdole rozkřítíl čouť spáleného masa. — Kuklinovský se kroutil, až se rozhoupal. Oči na Kmitie upřem jevily strašnou bolest a nemohou prosbu o mláďku. Z nepuřých us vyrazely strašné skřeky, leč vojáci zatvřeli srdce páne Ondřejevo, neznalo slůvků, zejména nylu proti zrádce. — Otvářej louč od boku, přiložil mu ji pod nos; opálil mu vousy, o boří vlasy, a pak řekl: — Nechám tě na živu, abys ještě mohl o Kmitieovi přemýšlet. Budeš tu viset do rána; a teď pros Boha, aby te lidé našli prve než zruzož. — Tu obrátil se ke Kosmovi a k Damianovi: — Na koně! vykřikl. — A vyšeč se stodoly. — Za půl hodiny rozkládaly se kolem čtyř jezdů tichá návrší, mlčíci a přízřivá, zazeněná pole. Čísly vzduch, nepokážený dýmem prachu, vchazel jim do plíc. Kmitie jel v čele, Kiemliové za ním. Rozmlouvali po fieuu, Kmitie mlčel. Modřil se ramí modlitby, neboť nebylo již daleko do svítání. — Čas od času zticha zaúpěl nebo zasyčel, neboť připalovaný bok strašně bolel mu působit. Leč bylo mu jinak na koni dobře, a myslénka, že zmizel největší, klášterní nejnebezpečnější dělo a že se vyprostl z rukou Kuklinovského a že se na něm pomstil, to vše naplňovalo ho takovou radostí, že mu bolest jakkoli veliká, nebyla ničím. — Zatím se tichá rozmluva mezi otecem a syny změnila v hlučnou vádu. — To je šáček, Dobrá! řekl starý popudlivě, ale kde jsou prsty? — Na prstech měl prstevy, v každém byl kámen, mající cenu dvaceti červených zlatých. — Zapomněl jsem je stáhnouti! řekl Kosma. — Aby vás zabili! Ty, starý, na všecko myslí, a ty šelmy špetku rozumu nemají. Zapomněli jste, loupežníci, na prstevy? Lážete jako psi! — Vraťte se tedy otce, a podívejte se! — Láte, šelmy! Starému otci křídly. To jste synové? Kde bych vás nebyl zplodil! Bez počeňání umřete! — Kmitie zastavil koně. — A je to půda ujetá! řekl. — Svár ustal. Kiemliové popojeli a jeli s Kmitieem v čele. — Znáte cestu k slezské hranici? zeptal se pan Ondřej. — Oh, ano! Matko Boží! známe! řekl starý. — Švédských oddílů na cestě není! — Neň, neboť vesměs pod Čenstochovou stojí. Leda bychom jed-

notlivec potkali, a to jen kdyby Bůh dal. — Umkli. — Vy jste tedy u Kuklinovského dloužili? zeptal se opět Kmitie. — Tak jest, neboť jsme myslili, že jsmo na blízku, budeme moci svatým mňichem a vaši mláďku poslonžiti. A také se to podařilo. My jsme proti tvři neslonžili. Bůh nás chraň! Zbláznu jsme nebrali. — Leda co jsme u Švédů našli. — Jak to, u Švédů? — Chceli jsme třeba i za hraběnu Největější Panně poslonžiti... proto jsme za noc kolem táhru jezdili — anebo i ve dne — a jak se některý Švéd osamocený ukázal — hned jsme... Čtěho hraběnkú! my jsme ho... — Práci! dolozili Kosma a Damian. — Kmitie se usmál. — Dobře sluhy ve vás měl Kuklinovský — řekl. A ani o tom vědě? — Byla dohledka, docházely zprávy. On o tom věděl, a zloběj — poručel, abychom mu tolar z hlavy odvádeli. Jinak — hrozil ze nás vydá. Tak nám ubohým lidem křídil. My jsme také věřnost vaši mláďku zachovali. Neboť u vás je jiná služba. Vaše mláďka ze svého dá, a ten po tolaru z hlavy zadal za naše namáhání, za naši práci. Bodejž ho... — Stědře se vám odměním, za to, co jste učinili — odpověděl Kmitie. Nemádl jsem se toho od vás. — V tu chvíli vzdálený hukot přerušil další slova. Švédové počali patrně střeliti hned za svítání. Po chvíli se hukot zvětšil. Kmitie za stavil koně; zdálo se mu, že rozeznává hlasy děl klášterních od švédských. Zafal přes a broze směřem k nepřátelskému táboru volal: — Střeljte, střeljte! Kde je vaše největší dělo? — XIX. — Roztříštěn obromňo dělo ušlo do Miellera skutečně združení dojem, neboť vskeré jeho naděje opíraly se dosud o toto dělo. Pěchota byla již připravena k útoku, připraveny byly žebříky, prkna, a nyní bylo třeba poslati myslénku útoku z mysli. — Záměr, vyhoditi klášter prachem do povětří pomoci podkopkú, také selhal. Přivedeni byli ovšem horuici z Olkúse, kteří počali skálu podkopavati, aby se ke klášteru dostali, ale práce šla tupě. Dělníci při vsi opatrnosti padali horuící, usmreeni byšve klášterními výstřely, a pracovali neradi. Mnezi raději by byli zahynuli, než by se přicinili o záhubu posvátného místa. — Mieller cítil denně vzrůstající odpor, mrazu odnámal rozmarze nemu vojsku chuti, sířily se mezi ním postrach a víra, že dobytí toho kláštera není v moci lidské. — Končně i sám Mieller počal ztrácti naději a po roztříštěn děla byl přímo zoufalý. Zmoenil se ho pocit úplné slabosti a bezvládnosti. — Následujícího dne svolal radu, ale jen proto, aby od důstojníků slyšel radu k odchodu od tvrce. — Počali se scházeti, všichni byli umaveni, zamračení. Nebylo v očích jejich naděje, ani vojského sebedovědomí. Měly zasedli kolem stolu v ohromné studené jizbě, ve kteréž pára výdechů jim zastírala tváře tak, že se z ní divali jako z mráček. Každý si říkal v duchu, že není rady, leda takové, s kterou se nikdo nechtěl první vyťasit —

Náhled podporovaný zkušeností. "Po dlouhý čas jsem myslela, že Vám dopišu," píše pí. S. A. Dybek z Hartly, Del., "a sdělím Vám, co myslíme o Hoboku. Máme ho nyní doma, jako rodný lék, po 24 roky. Vychovali jsme čtyři silné, zdravé děti, teď úplně odrostlé a Hoboko bylo našim jediným lékařem. Byla také doba, kdy se myslelo, že nebudu dlouho na živu. Byla jsem tak slabá a sedřená těžkou prací, ale Hoboko bylo tím lékařem. Udrželo mého manžela, děti a mne při dobrém zdraví." — Tisícové dosvědčili podobnými slovy o zdraví skýtajících vlastnostech toho starého, hylinného léku. Hoboko není na prodej v lékárnách. Zvláštní jednatel dodávají ho lidem přímo z laboratorie. Nevíte-li o žádném jednateli, dopište majitelům, Dr. Peter Fahrney & Sons, 19-25 So. Hoynce Ave., Chicago, Ill. — Advertise-

Kašlete? Zda-li ano, tedy ten kašel ihned zastavte. A to snadno půjde, vezmete-li v čas Severův Balsám pro plíce (Severa's Balsam for Lungs). Zkuste tento lék v léčení kašle, nastužení, chraptivosti, zápalu průdušek, krupu a zajikavého kašle. Jest lahodné chuti a výtečný pro děti i dospělé. Ceny 25 a 50 centů. Všeude v lékárnách.

"Staré Spolehlivé" Metz Omažské oblíbené pivo W.M. J. SWOBODA, malo-obchodník. Tel. Doug. 222

Get rid of dandruff — it makes the scalp itch and the hair fall out. ED. PINAUD'S EAU DE QUININE the wonderful French Hair Tonic. Buy a 50c bottle from your dealer—or send 10c to our American Offices for a testing bottle.

Dvořák Commission Co. Telephonej neb pište nám a dostanete bezodkladnou odpověď. Room 216 Exchange Bldg., SOUTH OMAHA

DOBŘE PIVO JEST ZNAMENITÝ LÉK FREMONT BREWING CO. FREMONT, NEBRASKA. vyrábí a lahvuje Plzeňské pivo. Co se týče chuti a jakosti, jest nejbližší importovanému.

Dvacátý druhý rok JOS. BLISS & SON CO. 230-232 New Exchange Building SOUTH OMAHA, NEB.

Lee-Glass-Andreesen Hardware Co. PRODÁVÁ VE VELKÉM. 9th and Harney Streets. OMAHA, NEBRASKA.

E. H. Vrána & Co. architekti a inženýři. Vykotvuji plány na všeho druhu budov — velké univerzální obchodu budovy, školy, kostely a jiné.